

Homolobbyn under luppen

av John Järvenpää

I sedvanlig ordning har årets pridefestival avhållits i Stockholm. I lika sedvanlig ordning har medierna förtjust rapporterat om spektaklet som vore det lika revolutionerande och progressivt varje år, att se storvuxna män utklädda till kvinnor och barrumpade läderbögar inta huvudstadens gator. Politiker trånar efter att få gå med och därmed ge sitt okritiska bifall till pridetåget. I år var dessutom LO en av huvudsponsorerna med 300 000 kr.

Denna politisering pekar på en klyfta mellan den politiska eliten och folkmajoriteten, något som kommer att vidareutvecklas i följande text. Kortfattat kan här sägas att den heterosexuella majoriteten accepterar homosexualitet men tycker det är märkligt att göra politik av den, med skattemedel till på köpet.

I samband med festivalerna ges talesmän för ett fiktivt homokollektiv varje år stora utrymmen i medierna. Det finns anledning att kritiskt granska de argument som då framförs. Först kan en förklaring av termen "fiktivt homokollektiv" vara på sin plats. Det enda som förenar homosexuella är den sexuella läggningen, vilken är en gemensam komponent även för heterosexuella. I övrigt består båda dessa kategorier av individer med olika intressen, nationaliteter, etniciteter, kultur osv.

Av denna anledning har många homosexuella valt att inte delta i pridefestivalen. Förutom att dessa inte vill framställa sig som medlemmar av en homogen grupp finner de betoningen av ett slags sexuell perversion fränstötande. I Expressen den 4 augusti skrev till exempel en homosexuell man, Björn Andersson, att han och hans homovänner

lider verkligen av den ensidiga bild homorörelsen (Pride till exempel) vill ge av oss...Denna ständiga sexualisering är så motbjudande...osmakligt och rent av äckligt....Jag tycker att det är viktigt att allmänheten får upp ögonen för att de flesta inte är som de utåtagerande personerna som syns i Pride....Vi homosexuella är lika mångfacetterade som samhället i övrigt...

Hursomhelst fokuserar tidningarna på de utåtagerande talesmännen vilka tar tillfället i akt att beskriva homosexuella som en hårt ansatt, ja rentav förtryckt grupp. Sättet detta görs på är emellertid inte alls så oskyldigt som kan tyckas vid en första anblick. I själva verket framträder ensidiga och faktiskt också totalitära tendenser i argumenteringen.

I det följande granskas denna argumentering. Som huvudexempel används två artiklar som behandlar homosexuellas förmenta utsatthet ur något olika infallsvinklar. Den ena baserad på en undersökning som presenterades på DN-Debatt den 27 juli 2004 av Sveriges främsta forskare inom ämnet hbt (homo-/bisexuella samt transpersoner), kriminologen Eva Tiby vid Stockholms universitet. Den andra återfanns på Göteborgs-Postens debattsida den 28 juli och var skriven av Maria Sjödin, vice förbundsordförande för RFSL, Riksförbundet för sexuellt likaberättigande. Den får därmed sägas representera RFSLs ståndpunkt.

Som komplement till dessa artiklar används andra texter och uttalanden av den så kallade homolobbyn, det vill säga individer och grupper som med olika medel påverkar politiker och massmedia att bejaka intressen som gagnar främst homosexuella, men även bisexuella och transsexuella. Dess förgreningar sträcker upp till högsta politiska nivå.

Tendentiös forskning

Låt oss börja med Eva Tiby som använder en av sina äldre studier från 1996 som referens till 2004 års uppföljningsstudie. Cirka 2 000 hbt-personer tillfrågades båda gångerna. Likaså var frågebatteriet om brotts- och utsatthetstyper identiskt. Det tar upp mobbning, diskriminering, förolämpningar, förtal, skadegörelse, stöld, rån, hotelser, våldsbrott och sexbrott. Årets studie visar att 12 procent av dem som svarade sade sig ha drabbats av våldsbrott, 11 procent av sexbrott. Förtal och förolämpningar är det absolut vanligaste, 80 procent svarade jakande. År 1996 uppgav 25 procent att de upplevt hatbrott "någon gång under sin livstid" (Tiby 1999, Hatbrott?). I årets studie lämnade 52 procent det svaret.

Tibys studie från 1996 tog upp utsatthet under hela livstiden, och som nämnts uppgav 25 procent att de upplevt hatbrott någon gång. Den senare studien gäller endast uppföljningstiden, alltså de senaste åtta åren. Ifråga om studien från 1996 kan man invända mot formuleringarna att "någon gång" under livstiden ha "upplevt" hatbrott. Att "uppleva" något är sannerligen inte detsamma som att *faktiskt* ha utsatts eftersom en upplevelse alltid är subjektiv. Två människor kan tolka en likadan händelse diametralt olika. Beträffande "någon gång" kan det hållas för troligt att nästan vilken person som helst kommer att säga att man "någon gång" under sin livstid känt sig utsatt.

Tiby upplyser om att båda studierna riktades till alla medlemmar i RFSL. Detta innebär att flera svarande är mer eller mindre aktiva hbt-personer. Vissa torde kunna räknas som militanta, de syns utåt, manifesterar och provocerar. Det ligger i sakens natur att man då får höra en och annan kommentar.

Även Tiby nämner denna förklaring: hatbrotten kan bero på en faktisk ökning orsakad av att hbt-personer i ökad grad varit exponerade. Benägenheten att göra polisanmälan och viljan att berätta i enkäter om den egna utsattheten kan också ha ökat, menar Tiby vidare. Detta kan bland annat bero på att lagar ändrats, medier fokuserat på hatbrott, mer forskning utförts på området och mer debatt förts i frågan. Det kan också bero på att utsatta grupper har en högre medvetenhet och polisen har en större beredskap att bemöta dem som utsatts för hatbrott med, som Tiby skriver, "kunskap och respekt".

Tiby gör ingen redig distinktion mellan så kallade hatbrott och förolämpningar. I själva verket sammanfattar hon i princip allt som homosexuella utsatts för – inklusive verbala förolämpningar – under kategorin "hatbrott", ett begrepp som onekligen ger obehagliga associationer.

Begreppet är en produkt från USA där det använts i ett par årtionden. Från början betecknade det rena våldshandlingar med rasistiska motiv. Liksom då begreppet hatbrott introducerades, omfattar det i sin nuvarande användning rasism endast från vitas sida (ett ensidigt synsätt vars brister jag dryftat flera gånger, se t ex artikeln Målsägandetalan hotar yttrandefriheten). Dessutom har begreppet medvetet förskjutits till att omfatta ett betydligt

bredare spektrum än rasistiska våldshandlingar, något som kommer att visas i denna text. Kritiker har därför pekat på att det är ett instrument för att kväsa kritik. I Sverige började begreppet få fotfäste först på 2000-talet, efter att Tibys studie publicerades 1999.

Vid en sökning på nätet efter "hatbrott" får man fram enstaka svenska artiklar, vilket kan förklaras med att begreppet inte lanserats ordentligt ännu. Inte i någon av dessa artiklar eller de nedan granskade ges någon lingvistisk förklaring till begreppet, dess historia eller vad som inbegrips i det. Tiby använder termen "hatbrott" 13 gånger i sin artikel, rubriken och ingressen inbegripna. Likaså används den i rubriken till Sjödins artikel samt och flera gånger i själva texten. Det notoriska upprepadet tycks ha till ändamål att inpränta termen hatbrott i allmänhetens medvetande.

Förolämpning är inte hatbrott

För åren 1996 till 2004 visar Tibys resultat alltså på en fördubbling av "hatbrott", från 25 procent till 52 procent. En absolut majoritet, hela 80 procent av de tillfrågade, svarade att de under de senaste åtta åren drabbats av förtal, förolämpningar och andra muntliga trakasserier. Som nämnts gör Tiby i DN-artikeln ingen reell skillnad på förolämpning och hatbrott. Detta framgår också i formuleringar som: *"Sammanfattningsvis visar siffrorna från studien om hatbrott mot hbt-personer en markant ökning de senaste åtta åren. Den största ökningen ligger på brottstyper som förtal, förolämpning och muntliga trakasserier."*

80 procent av de svarande i 2004 års studie angav alltså att de utsatts för förolämpning, vilket av Tiby inkluderas under termen "hatbrott". Som jag antytt finns det klara brister med att kategorisera "förolämpning" som "hatbrott". För förolämpning finns det redan en paragraf i lagtexten. Härvid nämns inget om hat. Omvänt inbegrips förolämpning inte i hatbrott eller rättare sagt i paragrafen hets mot folkgrupp som redovisas i Brottsbalken, kapitel 16, paragraf 8 (Holmqvist m fl: Brottsbalken – En kommentar, studentutgåva 3, 2002).

I alla hänseenden är förolämpning mycket svårdefinierad såväl enligt lagtexten som i allmänhet. Man kan ibland läsa om domstolsutslag som innebär att poliser ska tåla faktiska förolämpningar som "svin", "gris", "fascist" osv. Det är sällan som uttalanden av det slaget leder till fällande dom. Vad som är en förolämpning är ofta en subjektiv bedömning. Ett uttalande som av en person uppfattas som förolämpande behöver inte alls uppfattas så av en annan. Den lättstötta tolkar minsta antydning till skämt som ett hån, han tar det personligt, medan den frisinnade kan skratta åt det.

Härvidlag kan man notera att filmer, sketcher och dylikt är fulla av förolämpningar åt vilka människor skrattar. Det gäller såväl skämt om homosexuella, heterosexuella, överviktiga och flintskalliga som skämt med anspelning på etnicitet, religion, nationalitet osv. Gränsen mellan skämt, förolämpning och mobbning är i det verkliga livet ofta hårt. Att i biosalongen eller i den privata sfären få skratta åt sådant som de sociala umgängeskoderna annars förbjuder oss ger utlopp åt det undertryckta. Med psykoanalytisk tolkning är skämten och skratten ett slags säkerhetsventil som hindrar oss att i det verkliga mötet med andra människor bete oss klandervärt.

Homosexuella skämtar om och hånar heterosexuella. Dessutom skämtar de gärna om sig själva och ibland förolämpar de faktiskt sig själva. Ståuppkomikern Jonas Gardell till

exempel har sagt att han "kan skämta om bögvåldtäkter". Men han fyller i med att "Alla kan inte skämta om allt." Så kan homofober inte skämta om homosexuella, det har de inte mandat till. Ondskan blir då alltför ond, som när man skämtar om mordet på Anna Lindh, menar Gardell (Göteborgs-Postens bilaga Två dagar 040911. Av artikeln framgår att Gardell är nära vän med Mona Sahlin, som säger att hon känner sig "*välsignad som får känna Jonas*").

Med tanke på att det finns exempelvis antikristna och antimuslimska ståuppkomiker som skämtar om och hånar dessa trosåskådningar ter sig Gardells resonemang om kollektiva grupper emellertid som något inkonsekvent, i synnerhet om man beaktar att Gardell själv hånar traditionell kristendom, den som anser att homosexualitet är syndig. Som journalisten Siewert Öholm noterar i samma artikel är det Gardell som "bestämmer tolkningen – så här är det" ifråga om Gud och kristendomen. "*Vilket i förlängningen innebär att han inte själv lever upp till den tolerans som han pläderar så varmt för.*" Öholm flikar dock in att en konstnär "*måste få vara intolerant*".

Däremot har Gardell fullständigt rätt i att det är absurt att skämta om den mördade Anna Lindh. Han tycks dock inte inse skillnaden mellan att "skämta" om henne och att skämta om ett kollektiv som homosexuella. Skillnaden är att Anna Lindh var en unik individ med sina kvalifikationer och egenskaper medan homokollektivet är en abstrakt kategori bestående av otaliga individer med sina särskilda egenskaper.

Detta innebär att det inte kan hållas för troligt att samtliga individer inom en kategori – etnisk, nationell, homosexuell etc – skulle känna sig kränkta av ett påstående riktat mot kollektivet. Ett sådant påstående är abstrakt medan däremot en direkt kränkning av en namngiven och utpekad individ är konkret. Enligt detta synsätt kan alltså endast individer men inte hela grupper kränkas. Resonemanget pekar därmed på en svaghet i paragrafen hets mot folkgrupp, som (på oklara grunder) kommit att ingå i termen hatbrott.

Tiby inkluderar alltså förolämpning under hatbrott och RFSL eller homolobbyn polisanmäler kritik av homosexualitet som just hatbrott. Detta kan svårligen tolkas på annat sätt än att skämt eller uttalanden överlag ska vara tillåtna endast på homolobbyns villkor. Homolobbyn ska bestämma vad homosexuella tål och inte tål att höra.

Är homosexuella lättstöta?

Kan man då säga att homosexuella är mer snarstuckna än andra grupper? Vilket tycks vara den premiss som homolobbyn utgår från när den polisanmäler uttalanden av diverse slag. Aktuella studier antyder faktiskt att homosexuella i högre grad än heterosexuella lider av personlighetsstörningar. Äldre studier har förvisso gett andra resultat, men dessa avfärdas med hänvisning till nyare rön och till att mätmetoderna varit undermåliga.

I nyare studier har forskarna använt bland andra MMPI-testen. Testet ingår i DSM som är ett välkänt och vedertaget psykologiskt mätinstrument. Psykologiprofessor J Michael Bailey, vars resultat om homorörelsen och andra använt för att visa att homosexuella är födda med sin läggning, har om de nyare studierna fastslagit att dessa "studier innehåller kanske de hitintills bäst publicerade data som visar kopplingen mellan homosexualitet och psykopatologi".

[Studierna] är samstämmiga på samma tråkiga slutsats: att homosexuella människor har en avsevärt högre risk för någon form av emotionella problem, däribland självmord, djupare depression och ångeststörning, beteendestörningar och nikotinberoende. Styrkan i dessa studier ligger i deras grad av kontroll. (Bailey 1999, sid 883-884)

Det är känt att psykopatologi ofta överensstämmer med ett annorlunda sätt att tolka omvärlden på. Resultaten tyder därför på att homosexuella, som lider av psykopatologisk störning, kan tolka upplevelser på ett helt annat sätt än psykiskt friska homosexuella och heterosexuella. Av detta följer att exempelvis ett skämt eller ett oskyldigt uttalande av någon kan uppfattas som hat(brott) av vissa homosexuella medan det av andra homosexuella tas för vad det är. Med kognitionspsykologisk terminologi säger man att detta handlar om den klassiska tankefällan att ta allt personligt (och just kognitiv psykoterapi har visat sig fungera särdeles bra för denna typ av problem).

De hårdföra aktivisterna i RFSL torde inte vara så lättstötta, men man tar givetvis parti för sina mer lättstötta homovänner. Låt oss använda en debattartikel publicerad i Expressen (031112) för att illustrera vad homolobbyn anser vara förolämpande. Artikeln skrevs av David Gotthold, homosexuell universitetsstudent och distriktsordförande för liberala ungdomsförbundet i Östergötland. Han gick till skarpt angrepp mot Färjestads före detta ishockeytränare Gunnar Johansson, som uttalat sig om att homosexualitet och ishockey inte passar ihop. Detta, menade Gotthold, var fördomsfullt och homofobiskt medverkande till *"ett debattklimat där man till slut kan säga vad som helst..."* Gotthold uppfattade alltså argument framförda i en öppen diskussion som homofobiska eller som förolämpande.

Förutom Gottholds angrepp på yttrandefriheten pläderade han för att hockeyspelarna ska glida runt i rosa dräkter på isen. Gotthold visade inte med ett enda citat vad Johansson sagt, vilket blivit ett allt vanligare tillika ohederligt debattknep vid sidan av att man istället för saklig polemik förespråkar förbud. En titt på Expressens sportbilaga från 10 november visar att Johansson sagt att han *"inte har ett dugg emot dem [homosexuella]"*. De *"är lika mycket värda som alla andra människor"*, men det skulle vara "våldigt svårt" för en homosexuell att klara sig eftersom hockey är en "kampsport eller machosport". Även Tre Kronors förre guldcoach, Curre Lindmark, ställde sig tveksam till homosexuella hockeyspelare, även om han trodde att det kanske finns ett litet fåtal inom sporten som är det.

Trots Johanssons uttalande om homosexuellas likavärde väcktes starka reaktioner. Statens ombudsman för homosexuella, HomO Hans Ytterberg som tidigare varit aktiv inom RFSL, rasade över Gunnar Johanssons yttranden. Han hotade med att dra in statligt stöd till svenska idrottsklubbar: *"Kan de inte leva upp till grundläggande principer om mänskliga rättigheter ska de inte ha en krona."* En vink om vad dessa storvulna ord om "grundläggande principer om mänskliga rättigheter" egentligen handlar om, har getts i Aftonbladet (970209) av Andreas Carlgren, generaldirektör för Integrationsverket, som i somras talade ut om sin homosexualitet i statstelevisionen: *"Så länge ett land inte älskar sina homosexuella kan vi inte vara säkra på att nya koncentrationsläger inte byggs."*

Som synes räcker det inte med att den heterosexuella befolkningen ska acceptera homosexualitet, vilket det absoluta flertalet gör, utan homolobbyns ambitioner sträcker sig betydligt längre än så. De homosexuella ska inte bara slippa bli "förolämpade", de ska

accepteras och dessutom älskas. Älska har alltid varit ett av de största orden förbehållet endast ett fåtal människor, ens familj och ens nära och kära. Postmodernism, queerteori och extrem liberalism, varifrån homolobbyn hämtar mycket av sitt teoretiska stoff, befäller oss emellertid att älska främlingen, att älska abstrakta begrepp som "mänskligheten", "de homosexuella" osv. Det är den uppochnervända världen i ett nötskal.

"Risksituationer" ett tvivelaktigt begrepp

I sin artikel i Dagens Nyheter refererar Tiby till några av mer än 500 berättelser om utsatthet. Hon menar att dessa visar på komplexiteten i hatbrotten. Det rör sig om alltifrån rena överfall på öppen gata till förolämpningar. Allvarliga och oacceptabla saker som våld och faktisk diskriminering är, som Tiby själv konstaterar, inte dominerande i berättelserna.

Dominerande är istället upplevt våld i form av oväntade "verbala attacker" i vardagliga situationer. Detta kan enligt Tiby leda till vad hon kallar risksituationer, det vill säga situationer som kan utvecklas till våld mot hbt-personer. Som exempel anføres två kvinnor som skulle ingå partnerskap och ville ta brudkort hos fotografen: *"Tid avtalades, men kort tid före den stora dagen ringde fotografen och ställde in fotograferingen. Först med svepskäl, senare med samvetskskäl. 'Hans samvete förbjöd honom att fotografera samkönade par', berättar den ena bruden."*

En invändning mot Tiby är att fotografens samvete antagligen kan kopplas till en religiös aspekt. Därmed är vi tillbaka vid frågan vems tolkning som ska gälla, fotografens eller kvinnornas. Skulle fotografen överge sin tro eller vika för det etablerade trycket. Han valde det förstnämnda, att bevara sin integritet, även om det ekonomiskt sett var en förlust för det företag som anställt honom. Hans agerande var alltså inte särskilt rationellt ur ekonomisk synpunkt.

Att det skulle utvecklas till vad Tiby kallar risksituation, där fotografen tillgrip våld, är ganska osannolikt av flera skäl. Är han troende skulle tron förbjuda det liksom lagen gör det för vem som helst. Om han ändå brukade våld skulle det sannolikt leda till avsked och en dyrbar rättegång. Man kan i viss mån säga att det var han själv som genom sitt handlande försatte sig i en risksituation. Han retade ju upp kvinnorna vilket kunde lett till att de började angripa honom.

Tibys tolkning av händelsen som en "risksituation" är därför besynnerlig. Ur dekonstruktivistisk och postmodernistisk synvinkel är det dock i sin ordning att forskaren gör sina alldeles egna och speciella tolkningar medförande att man kan "bevisa" vad som helst. (En bra redogörelse för denna "forskning" ger Susanna Popova i boken *Elitfeministerna*, där hon fullständigt krossar en av regeringens främsta genusforskare, Anna Wahl, som i sin forskning vrider de kvinnliga respondenternas svar till deras motsats. Wahls förevändning härvidlag är att dessa kvinnor inte vet om att de är förtryckta, något som varken de eller någon annan kan motbevisa.) Genom att exempelvis verbala förolämpningar klassificeras som hatbrott blir det möjligt att "bevisa" att sådana brott ökar och därmed mana fram bilden av att toleransen mot homosexuella minskar, när sanningen är den motsatta.

Att påtala och att inte påtala gliringar

Tiby tar även upp andra vardagliga situationer som vållar obehag. Här nämns situationer

vid chattande på nätet, på resor kommunalt inom landet eller utomlands: *"Vi fick gliringar (nedsättande uttalanden) från flygpersonal på resa till USA med SAS. Vi vidtog inga åtgärder."* Ett annat herrpar däremot berättade att de vidtog åtgärder mot samma bolag, av samma anledning, och fick ursäkter från ledningen.

Jämför man det första exemplet med det andra så visar det inte något annat än att det andra paret påtalade att de inte ville veta av gliringar. Detta ingår i beteenderepertoaren hos flertalet välfungerande människor. Det första paret i sin tur tycktes bara förutsätta att manifesterandet av deras sexuella läggning ombord på planet skulle okritiskt applåderas av personal och medresenärer.

Vidare ger Tiby ett exempel från utbildningsvärlden där en 29-årig man berättade att han tvingades avbryta sina doktorandstudier *"på grund av att handledaren vägrade acceptera mig som homosexuell och ogillade att till exempel min pojkvän besökte mig på arbetet"*. Emellertid är studenter och doktorander, i synnerhet de med avvikande sexuell läggning, idag väl insatta i alla de åtgärder som finns gällande trakasserier och diskriminering vid de högre läroanstalterna. Tibys svarsperson, doktorand som han är eller var, vet givetvis med sig att om han anmält handledaren skulle denne fått sig en rejäl åthutning.

Orwellskt nyspråk

Allt talar sålunda för att det är ytterst tveksamt att alls omtolka en förolämpning eller känslor av obehag till hat. För en forskare är det av yttersta vikt att alltid vara försiktig med begrepp och deras innebörd. Det handlar om elementär forskareetik. Men Tiby gör helt sonika så, att hon inkluderar förolämpningar och subjektiva upplevelser i kategorin hatbrott. Nyspråk kallade Orwell produkten av ett sådant förfarande.

Att homosexuella överhuvudtaget kommit att omfattas av paragrafen hets mot folkgrupp är även det en yttring av nyspråk. Minimikriteriet för att räknas som folkgrupp är att äga fortplantningsförmåga, vilket av naturliga orsaker homosexuella inte gör. Dessutom tillhör man redan olika folkgrupper och nationaliteter. Homosexuella kan alltså inte utgöra en såregen folkgrupp, lika litet som andra biologiska kategorier såsom män, kvinnor, dvärgar eller flintskalliga kan göra det.

Torftig tes

Tibys artikel är ett led i den årligen återkommande "homokampanjen" som drivs då prideparaden i Stockholm går av stapeln. I samband därmed publicerar samstämmiga tidningar uppskattande artiklar om homolobbyn samtidigt som de ofta svartmålar det heterosexuella majoritetssamhället som intolerant och fördomsfullt. Även otaliga artiklar om homosexuellas "utsatthet" är återkommande. Tibys artikel är en sådan medan Göteborgs-Posten dagen därpå, den 28 juli, upplät plats på debattsidan åt Maria Sjödin, vice förbundsordförande för RFSL. Rubriken "Så legitimeras hatet mot homosexuella" avspeglar Sjödins torftiga tes, den att framförande av åsikter kritiska mot homosexualitet leder till våld mot homosexuella.

Tesen är ungefär lika "hållbar" som den att saklig kritik av Israel leder till fysiska övergrepp mot judar. Sjödins argument hade möjligen haft viss giltighet om det vore så att våldshandlingar mot homosexuella inte togs på allvar av rättsväsendet och etablissemanget. Nu har homolobbyn emellertid fått till stånd en särslagstiftning enligt

vilken brott mot homosexuella klassificeras under kategorin hatbrott, vilket medför strängare straff än vid vanliga våldsbrott. Homolobbyn åtnjuter samtliga riksdagspartiers stöd, möjligen med undantag för kristdemokraterna som dock valt en homosexuell till ordförande för ungdomsförbundet. Tidningarnas ledarsidor liksom politikerna fördömer reflexmässigt attacker mot homosexuella eller deras lokaler. Det automatiska fördömandet uteblir emellertid när exempelvis oförvitliga svenska ungdomar utsätts för övergrepp av olika slag.

Härvidlag kan det vara fruktbart att jämföra hbt-personers utsatthet – som alltså i huvudsak består av förolämpningar – med de **tusentals**, oförvitliga svenska ungdomar som de senaste åren har utsatts för personrån, som ofta förenats med trakasserier och kränkningar. Vanligtvis har gärningsmännen haft invandrarbakgrund. Inte sällan har de medvetet valt ut enbart svenskar, dem som råkar vara födda med vit hy. (Det finns även exempel på mord på svenskar grundade på likartade etniska dimensioner. När denna artikel skrivs har en fjortonårig svensk/vithyad pojke i Sollentuna just mördats av en invandrarungdom som först frågade om han var rasist och därefter stack kniven i bröstet på honom. Illdådet hade därmed både rasistiska och politiska undertoner.) Som SÄPO skriver i en av sina rapporter angående personrånen, har

gärningsmännen dessutom uttryckt att offren var 'Svennedjävlar', ställt frågor som 'är ni rasister' och 'har ni något emot kurder' samt konstaterat att 'jag rånar inte svartskallar'. Uttalandena sammantaget med tillvägagångssätten, framförallt det faktum att samtliga offer var svenska män tyder på att det finns ett visst inslag av rasism/främlingsfientlighet i rånen (SÄPO 2000:22).

Poängen med denna jämförelse är att till skillnad från homosexuella har dessa ungdomar varken massmedierna eller sin egen statsmakt bakom sig. En statsmakt mån om sin ungdom tillika landets framtid hade tagit parti för de utsatta ungdomarna genom att för gärningsmännen klargöra: Sådant här beteende tolereras inte. Istället valde statens myndighet i fråga, Brottsförebyggande rådet, BRÅ – då man i en omfattande undersökning häromåret redovisade att offren mestadels är svenskar och förövarna invandrare – att **skuldbelägga** offren:

Undersökningsresultaten visar att en mycket stor del av skolungdomarna [4500 st] har egna eller närliggande erfarenheter av ungdomsrån. [---] de fysiska, psykologiska och ekonomiska konsekvenserna till trots är det ändå frågan om inte den allvarligaste konsekvensen av ungdomsrånen kan bli en alltmer invandrarfientlig inställning i ungdomsgenerationen, en grogrund för ökad vardagsrasism och i extrema fall ett ökat engagemang i grupperingar med invandrarfientliga ideal. (Begler/Andersson för BRÅ: 2000, DN-Debatt 000316)

Det är alltså inte gärningsmännens beteende som i första hand fördöms utan de utsatta ungdomarnas tendens att börja tänka negativt om vissa invandragång och vidta naturliga försiktighetsåtgärder, som att undvika vissa situationer efter mörkrets inbrott. Vissa ungdomar har med all säkerhet drabbats av posttraumatiska stressyndrom till följd av övergreppen, men det underordnas alltså det att de inte får tänka tankar som staten inte har godkänt. Inte under någon omständighet är det längre acceptabelt att på detta makabra sätt skuldbelägga en våldtagen kvinna eller lägga vikt vid att hon kanske börjar

tycka illa om män i allmänhet.

Till detta kan fogas att svenskarna i **praktiken** inte kan åberopa lagparagrafen hets mot folkgrupp om de blir utsatta för etniskt relaterad brottslighet. Detta kan däremot homosexuella alltså göra fastän de inte är en etnisk grupp. Likheten inför lagen och principen om alla människors lika värde är undergrävd.

Elitistiskt dumförklarande

Sjödins ondgör sig över att insändarsidorna *"är fortfarande alltför ofta befläckade med hat eller åsikter som uttrycker att vår familj inte skulle vara lika mycket värd som andra"*. Lika litet som David Gotthold i det ovan anförda yttrandet anger hon några citat till stöd för påståendet. Det borde hon göra med en så allvarlig anklagelse mot insändarredaktionerna. Likaså borde Göteborgs-Postens debattredaktion avkräva henne det, vilket den gör då andra ämnen debatteras.

Sjödins uttryck "alltför ofta" ger intrycket av att varje gång kritiks riktas mot homosexuella, är det en gång för mycket. I alla hänseenden är det osannolikt att någon överhuvudtaget kan sprida "hat" på insändarsidorna, eftersom insändarredaktörerna helt enkelt inte tillåter sådana yttringar, allra minst när man riskerar att anmälas för hets mot folkgrupp. På elitistiskt maner dumförklarar Sjödins därmed tidningarnas insändarredaktioner. Avsikten synes vara att uppmana tidningarna att rensa bort all kritik mot homosexualitet och homolobbyn.

Hon fortsätter med att massmedierna inte bereder plats åt nazister men hävdar sedan att liknande åsikter *"uttrycks däremot av vissa kristdemokrater, religiösa företrädare, fanatiker och fundamentalister som den nyligen dömda pastorn Åke Green"*. På så sätt, menar Sjödins, får åsikterna större legitimitet, vilket i sin tur leder till att åsikterna omsätts i *"hot och våld mot enskilda htb-personer..."*

Hon knyter påståendena till en konspirationsteori enligt vilken politikerna indirekt samarbetar med våldsverkare:

Både politiker och förkunnare måste inse att det inte finns vattentäta skott mellan unga nynazister och resten av samhället. När religiösa företrädare eller politiker verbalt attackerar homosexuella som grupp legitimerar de hatkänslor och i förlängningen våld mot hbt-personer.

Sjödins använder nyspråkstermen "verbalt attackera", vilket även Tiby gjorde i sin artikel. Möjligen kunde termen tillämpas då en aggressiv person skriker infamiteter rätt i ansiktet på någon. Att tolka en insändare som verbal attack är möjligt endast i den uppochnervända världen.

Homolobbyn en realitet

Tesen om att kritik av homosexuella leder till våld är falsk. Den innebär att människor inte förmår hålla isär polemik mot en företeelse och handlingar, det vill säga tesen förutsätter att åsikten med automatik omformuleras till en våldshandling. Detta är – återigen – en elitistisk dumförklaring som ytterst syftar till att kväsa allt slags kritik mot homosexualitet. Det sistnämnda förstärks av att Sjödins anser uttryck som *"moraliskt förfall"* och tal om *"den"*

mäktiga gaylobbyen" vara uttryck för "**verbala attacker**".

Att säga att det finns en gay- eller homolobby är emellertid inte alls kontroversiellt. Analogt finns det judiska, feministiska, nyliberala etc lobbygrupper som driver sina intressen. Skillnaden är att exempelvis judiska företrädare vanligtvis erkänner förekomsten av en sådan lobby och anser att berättigad kritik av den ska vara tillåten. Det ingår i det öppna och fria meningsutbytet.

Som exempel på homolobbyns påtryckningar kan återigen nämnas att den lyckats få de homosexuella klassade som folkgrupp – fastän det strider mot alla vedertagna definitioner av folkgruppsbegreppet. År 2002 fick homolobbyn också igenom kravet att homosexuella ska få prövas för adoption, trots att samtliga sakinstanter liksom en klar folkmajoritet var emot förslaget. Detta är bevis nog för homolobbyns enorma inflytande. Eller, med andra ord, det är skäl nog för att tala om en lobbygrupp.

Murar mot heteronormen

Trots alla landvinningar som homolobbyn gjort hävdar Sjödin att hbt-gruppen "inte känner tacksamhet". Hon påstår att samhället ännu genomsyras av motstånd mot den och förklarar "*vi vägrar anpassa oss till heteronormen*". Liknande tankar framfördes av tre gaylobbyister på Expressens debattsida den 4 augusti: "*Många av oss har personligen svårt att förstå heterosexuallitetens lockelser. Vi accepterar dock att detta är hur majoriteten vill leva sina liv, alla dess problematiska följder till trots.*"

Uttalanden av detta slag antyder att homolobbyn vill vara en exklusiv grupp resande murar mot heterosexualliteten. Homolobbyns pretentioner härvidlag förstärks ytterligare av att denna extremt lilla minoritet alltså *accepterar* hur den överväldigande majoriteten vill leva sina liv. Omvänt ska de heterosexuella inte bara acceptera homosexuella utan även älska dem, som Andreas Carlgren uttryckt saken.

Homolobbyns intolerans

Sjödin tar i sin artikel även upp det att en utredning ska behandla frågan om möjligheten för homosexuella att vigas i kyrkan. Här menar hon det vara exempel på diskriminering att – ens våga – förespråka särlagstiftning där homosexuella vigs under andra förhållanden än heterosexuella.

Mot homolobbyns strävan att genomdriva homosexuellas rätt att vigas i kyrkan kan anföras en rad argument. En central invändning är att stat och kyrka har gått skilda vägar. De ingår inte längre en symbios varför det är högst anmärkningsvärt att staten alls lägger sig i kyrkans angelägenheter.

Dessutom har homolobbyn i decennier hävdats att kyrkan är en förtyckande institution. Numera polisanmäls företrädare för kyrkan och döms till fängelse för att de gör sina tolkningar av Bibeln. Detta är ett angrepp såväl på kristendomen som på religions- och yttrandefriheten.

Den beryktade fotoutställningen Ecce Homo av Elisabeth Ohlson Wallin för några år sedan är ytterligare ett exempel på hur homolobbyn egentligen motsätter sig kyrkan och kristendomen. Fotona föreställer bilder av Jesus där han bland annat omringas av

läderbögar och erigerade penisar. Bilderna ställdes ut i kristna samlingslokaler och domkyrkor, vilket flertalet kristna betraktade som utomordentligt förnedrande. Men de hade inget val, såvida de inte ville anklagas för intolerans och homofobi.

Elisabeth Ohlson Wallins egen tolerans visade sig under 2003 års invigning av pridefestivalen, då blivande moderatledaren Fredrik Reinfeldt skulle tala. Hon klarade inte av att lyssna på talet eftersom han inte fullt ut, bara nästan, godtar homolobbyns krav.

Samhällsdebattören Marie Söderqvist tog i en krönika i Expressen (030730) upp Ohlson Wallins (svep)skäl till sin vägran att lyssna på Reinfeldt. I grunden handlade det om att det inte kändes bra för henne, som hon hade uttryckt det i Aktuelltsändningen inför festivalen. Söderqvist kunde inte hitta något annat skäl till hennes agerande än att Reinfeldt inte hade lagt sig platt för homolobbyn: *"Och det känns inte bra för Elisabeth Ohlson Wallin och en del andra känsliga själar."*

Söderqvists konstaterande att makthavare lägger sig platt för homolobbyn kompletteras med att ingen vill skällas för att vara homofob, en stämpel lika missbrukad som rasiststämpeln. Följden blir att viktiga frågor inte diskuteras utan blir till icke-frågor, något som vanligtvis är kännetecknande för totalitära stater. Söderqvist avslutade sin artikel:

Elisabeth Ohlson Wallins hållning är gayrörelsen i ett nötskal. Intolerant och utan respekt för kritikers åsikter. Alla vi andra, som inte är övertygade om att det är ett steg framåt för mänskligheten att ett homosexuellt förhållande likställs med ett heterosexuellt, ska förklaras fördomsfulla. Det är en rätt motbjudande inställning. [---] Tolerans, i den mån man nu ska predika det, är en tvåvägskommunikation. Om man själv vill möta tolerans för åsikter, livsstil och religion måste man faktiskt visa andra det.

Homovigslar i kyrkan är en normfråga

Som synes har homolobbyn svårt för olikänkande. När det gäller anspråken att vigas i kyrkan under samma villkor som heterosexuella bör man ha i åminne att det säkerligen finns kristna homosexuella med ärliga uppsåt, men homolobbyn i sig liksom hbt-rörelsen är inte kristen. Som den kristne homoaktivisten Per Olof Widell påpekade i en Expressen-artikel (28/7) i samband med pridefestivalen utgår RFSLs *"värdegrund"* från *"en ateistisk-materialistiskt baserad hedonism..."*

Den hedonism som RFSL och homolobbyn förfäktar har diskuterats av Torbjörn Tännsjö, professor i praktisk filosofi (DN-Debatt 040829). Tännsjö behandlade den intressanta aspekten om det normmässigt viktiga med homovigslar. Att, som politikerna gör, okritiskt jämställa homosexualiteten med heteronormen är mer problematiskt än de flesta vill inse. För gör man så är man enligt Tännsjö inne på hedonismens tanke enligt vilken inte bara homosexualitet utan även sodomi, tidelag, nekrofil, pedofili, incest osv ska tillåtas och jämföras med heterosexualiteten. Förutsättningen för alla sexuella utlevelser är enligt hedonismen att de medverkande parterna agerar frivilligt och att ingen tar skada av det.

Vad gäller den frivilliga aspekten missar Tännsjö en viktig punkt. En sådan gäller att man vid exempelvis pedofili **aldrig** med säkerhet kan veta huruvida den yngre parten, barnet, kommer att ta skada av det senare i livet. (Detsamma gäller barn som adopteras av homosexuella. Förutom att dessa barn mist sina biologiska föräldrar och dessutom ofta

skiljer sig från sina adoptivföräldrar med avseende på hudfärg, får de alltså ytterligare en komponent att brottas med: två "föräldrar" av samma kön. Möjligen kan somliga barn klara av denna trefaldiga påfrestning. Det är i vart fall ingen vild gissning att homooptioner är förenade med större godtycke än de traditionella adoptionerna. Argumentet att homosexuella kan vara bra föräldrar faller utifrån ett normmässigt resonemang på att även yrkesmördare eller de som idkar tidelag också kan vara det.)

Tännsjö ställer frågan om huruvida hedonismen är *"en mycket speciell tanke, försvarad av endast ett fåtal kanske förvirrade filosofer, eller om den fått ett starkare genomslag i vår kultur i vår tid? Är det från rent hedonistisk utgångspunkt som biskopar och moderatledare attackerar traditionalismen [den ståndpunkt som anser att heterosxualiteten ska vara normativ i betydelsen den mest önskvärda, den grund på vilket samhället bör vila]?"* Han knyter resonemanget till queerteorin som bejakar den rena hedonismen och noterar att denna teori har *"ett betydande genomslag, åtminstone på kultursidor, i vårt land"*.

Att queerteorin är starkt förankrad mest på kultursidorna är emellertid en underdrift. I minst lika hög grad florerar den inom homolobbyn. Den finns även som kursmoment vid de högre lärosätena, särskilt de genusorienterade ämnena.

Michel Foucault, av somliga ansedd som en av queerteoretikernas förgrundsgestalter, är vid många lärosäten en ikon. Han dog i aids 1984, och som med många andra tongivande teoretiker är det först efter hans död som hans verk fick kultstatus i den intellektuella världen. Foucault är förvisso inte känd för queerteorin som sådan, och hans tankar om samhällets ordning kräver betydligt större utrymme än den ytliga behandling som ges här. Klart är dock att han är känd för sin postmodernistiska ståndpunkt enligt vilken det inte finns några givna sanningar, bara olika tolkningar. Queerteori har anammat denna del av postmodernismen.

Applicerad på samhällsnivå betyder denna postmodernistiska insikt att lagar, normer, värderingar och annat som håller ihop samhället endast är maktens instrument för att reglera människors liv. Alternativet till denna reglering är fullständigt fria val av livsstilar, menar postmodernismen och den extrema liberalismen, anarkismen och queerteorin. Invändningen häremot är att det snart skulle mynna ut i kaos och laglöshet, bland annat eftersom det alltid finns individer som av olika anledningar söker utnyttja situationen till sin fördel. Vissa skulle begå brott, andra skulle på olika sätt manipulera svagare människor, socialt utsatta, mindre begåvade osv.

Många socialliberala samhällen kan sägas ha intagit en mellanposition mellan det strikt reglerade samhället och den "postmoderna" hållningen. Dessa samhällen har en övergripande kulturell referensram vilken medborgarna måste respektera, medan man i den privata sfären kan leva mer eller mindre som man behagar. Queerteori har alltså tagit till sig delar av postmodernismen, men det bör framhållas att de är två från varandra åtskilda perspektiv.

Queerteori är ingen teori i egentlig mening, snarare är den ett hopkok av diverse riktningar. En av dess centrala utgångspunkter är ifrågasättandet av heterosxualiteten och den traditionella familjekonstellationen. Queerteori anser att sexualitet liksom det mesta här i världen är sociala konstruktioner innebärande att biologiska

förklaringsmodeller förkastas. Denna idé är direkt sammanlänkad med den radikalfeministiska.

De mest extrema queeranhängarna drömmer om ett androgynt samhälle där alla skillnader mellan män, kvinnor, barn och vuxna har raderats ut. Redan 1974 skrev en av de ledande queerteoretikerna, Andrea Dworkin i boken *Woman Hating* (sidorna 190-192) om ett androgynt samhälle där patriarkatet och heterosexualiteten undergrävts och alla förbud mot djursex, pedofili och incest upphävts:

Man kan förstöra incestförbudet endast genom att förstöra kärnfamiljen som kulturens/samhällets primära institution. Kärnfamiljen är skolan i värderingar för ett sexistiskt, sexuellt hämmat samhälle [---] Också barn är erotiska varelser, närmare androgyniteten än de vuxna som förtrycker dem. Barn är fullt kapabla att delta i samhället och har varje rätt att leva ut sina egna erotiska impulser [---] I ett androgynt samhälle kan de impulserna behålla en hög grad av ospecificitet och kan utan tvivel visa oss andra vägen till sexuellt förverkligande. Distinktionen mellan 'barn' och 'vuxna' och de sociala institutioner som underbygger dessa distinktioner kommer att försvinna när det androgynta samhället utvecklas.

Förutom denna nivellering ansluter sig queerteorin alltså till avvisandet av givna sanningar. Ändå har dess företrädare stora sanningsanspråk vad gäller den egna teorin. Queerteori är fylld av en rad andra logiska felslut som av utrymmesskäl lämnas därhän.

Queerteori etablerad i samhället

Queerteorins (och radikalfeminismens) inflytande sträcker sig inte bara till politikens och kultursidornas sfär, som Tännsjö antyder, utan sträcker sig alltså in även i de högre läroanstalterna, som alltmer har politiserats. Till exempel tvingas varje student och forskare idag att ha med ett genusperspektiv i sina arbeten, vilket i sig undergräver forskningens frihet. Och inom rättsväsendet kan man notera att lagen inte uttryckligen förbjuder tadel. Vilket är helt i linje med konsekvent queerteori, dock har det inget med feminism att göra.

Ett av de främsta målen för queerteori är som sagt att normalisera de alternativa livsstilar. Statens och etablissemangets strävan att tvinga kyrkan till homovigslar kan därför sägas emanera ur queerteori. Teorin är utgångspunkt också för den mångkulturella överideologin – som samtliga riksdagspartier anslutit sig till – i så måtto att staten vill låta varje etnisk grupp leva efter sina seder och traditioner. Och faktiskt kan man i Sverige få medborgarskap utan att kunna ett ord svenska eller ha minsta kännedom om svenska samhällsförhållanden. Queerteori tycks alltså ha etablerats i det politiska skiktet, om än omedvetet.

Beträffande det mångkulturella samhället skulle queerteorin eller extrem liberalism knappast överleva om muslimerna blev i majoritet (denna majoritetsaspekt är en realitet som alltför många forskare och initierade bedömare uppmärksammar). Islam skulle helt enkelt inte tillåta det. Det var med denna insikt som "det främlingfientliga" Pim Fortuyns parti gick till val i Nederländerna år 2002. Fortuyn, som själv var homosexuell, försvarade sexuella minoriteters rättigheter och såg islam som ett hot mot dessa och andra friheter. Han mördades strax före valet, skjuten i huvudet på öppen gata. Trots mordet rönt partiet

stora framgångar. Ungefär en fjärdedel av holländarna röstade "queer".

Som synes har queeranhängarnas ambition att jämställa alla former av sex politiserats. En viktig målgrupp i det arbetet är ungdomarna. Ett utmärkt exempel på politiseringen av sexualiteten gavs nyligen av den så kallade sexrådgivaren Katerina Janouch. Hon är daglig skribent i Expressen och i flera ungdomstidningar, vilket torde göra henne till en av ungdomens främsta informationskällor. I Expressen den 20 augusti förde hon på tal män som vill bli påsatta av kvinnor med ett så kallat strap-on, ett bälte med en dildo på. Janouch gillade idén som hon kopplade ihop med begreppet demokrati:

I demokratins namn så bör ju fler kvinnor sätta på män - i alla fall om man pratar analsex. För varje kvinnlig penetration, en manlig, tycker jag. Därför är strap-on ett demokratiskt/feministiskt sexredskap och jag tror nog att många fler kvinnor skulle uppskatta att använda ett sådant. Men långtifrån alla män vill bli tagna av en kvinna (synd, kanske missar de en upplevelse).

I demokratins namn ska männen alltså finna sig i att bli penetrerade i analöppningen av kvinnor medelst sexredskap. Denna nya – i grunden queerteoretiska – definition av demokrati likställer därmed anal penetration med demokrati. Omvänt kan den som inte finner sig i det definieras som antidemokrat, stötas ut som antidemokrat. Ungdomar kan nu tvinga till sig analsex med förevändningen att det är demokratiskt.

Det är möjligt att det är för långsökt, att här fråga sig vilken inverkan artiklar och talrika sångtexter av det slag som Janouch framför har på ungdomen, det vill säga om den allmänt omhuldade sexkulten påverkar ungdomars syn på sexualiteten på ett negativt sätt. Klart är dock att sex inte längre är en privatsak på samma sätt som förr. Vi översköjs av sex och i dokusåporna, som är en viktig normförmedlare för många ungdomar, har deltagarna sex inför öppen ridå. Epitetet hora är frekvent hos många ungdomar, en majoritet av högstadieflickorna har enligt studier blivit kallade för det. Likaså har våldtäkterna, i synnerhet gruppvåldtäkterna, ökat markant på senare år. Sådana övergrepp förekom med ytterst få undantag inte i det gamla Sverige, det Sverige dagens samhällskonstruktörer vill ersätta med toleransen som rättesnöre.

I denna toleransens tidevarv kan man även notera att barn ska jämställas som en jämlike med den vuxne parallellt med att smink, utseendefixering, bantning, raffiga underkläder och sextendenser har gjort sitt intrång i barnens värld. Gränserna mellan barndom och vuxenhet suddas på så sätt ut. Det tål att tänka på huruvida eventuellt pedofila tendenser kan stimuleras av denna utveckling, som i sig tangerar hedonismen och queerteorin.

En tillbakablick visar att det tycks ha varit radikal queerteori som präglade den högsta politiska elitens beteende i Sverige i mitten av 1970-talet då delar av denna elit förgrep sexuellt sig på bl a 14- och 15-åriga barn. Vilket enligt flera initierade bedömare är väl belagt i den alldeles färsk boken Makten, männen, mörkläggningen av Deanne Rauscher och Janne Mattson.

I TV4s tidiga kvällsnyhetssänding den 21 september uttalade sig Olof Frånstedt, f d operativ chef för Säpo. Han i princip bekräftade bilden som ges i boken. Och i SVTs morgonnyheter dagen därpå intervjuades den miljöpartistiske politikern Per Gahrton, som

då skandalen uppdagades valde att lämna folkpartiet, som han då var medlem i, eftersom partiet enligt honom medverkade i mörkläggningen.

Jag har i skrivande stund inte läst denna bok och är ganska säker på att författarna inte någonstans i texten använder termen queer. Men ska beteenden och övergrepp av det slag som beskrivs i boken placeras in under någon kategori så torde queer - i betydelsen radikal och konsekvent queerteori - vara den mest fruktbara beteckningen. Rent allmänt argumenterar jag för att den som ger sig i kast med att studera normupplösningen i samhället och politiseringen av forskarvärlden inte bör glömma att ha med queerteori, (radikal)feminism och postmodernism i analysen.

Frågor till makthavarna

I artikeln i Dagens Nyheter tillstår Tännjö att hans egna sympatier ligger närmast hedonismen. Ändå lider han med försvararna av traditionalismen eftersom deras argument behandlas inkorrekt av dess belackare: "det är viktigt att alla, som offentligt attackerar heteronormativiteten, gör klart för sig själva och andra varmed de vill ersätta den". Han efterlyser en ärlig debatt om dessa frågor och avslutar med ett antal relevanta frågor riktade till makthavarna:

Då Andreas Carlgren vädjar om att Svenska kyrkan ska viga också homosexuella par bör han klargöra om han fortfarande har en normativ syn på sexualiteten. Är hans ärende bara att homosexuella ska betraktas som lika normala som heterosexuella? Är hans ståndpunkt förenlig med att andra former av sexualitet nedvärderas? Hur motiverar han i så fall denna särbehandling av homosexuella? Eller inrymmer hans vädjan också ett krav om att syskon ska kunna vigas av kyrkan? Vill han, i likhet med de resonemang som förts inom liberal ungdom, att också gruppäktenskap ska bli möjliga? Han bör i så fall säga detta rent ut! Hur ser han för övrigt på sadism, tidelag, pedofili och så vidare i de fall dessa böjelser inte leder till att någon kommer till skada? Fredrik Reinfeldt och Caroline Krook är förstås skyldiga oss motsvarande besked!

Den 7 september replikerade HomO Hans Ytterberg. Han undrade varför Tännjö först nu, när homosexuella vill in i kyrkan, har börjat intressera sig för dessa frågor. Ett enkelt svar på den frågan är att det är först nu, på senare år, som dessa krav har börjat framföras. Ytterberg ansåg att Tännjö på ett felaktigt sätt blandade ihop homosexuellas rättigheter med andra sexuella gruppers rättigheter. Det felaktiga häri skulle vara att det inom dessa grupper ryms såväl heterosexuella som homo- och bisexuella.

Men utifrån ett konsekvensenligt synsätt är Tännjöns fokusering på detta helt i sin ordning. För om homosexualitet ska jämföras med heterosexualiteten måste – i konsekvensens namn – även frågan om frivillig sodomi, incest etc också inrymmas i diskussionen, oavsett vilken sexuell läggning som berörs. Uppenbarligen förstod Ytterberg inte denna poäng.

Är homovigslar led i ideologisk krigföring?

Homolobbyn vill alltså in i kyrkan för att homosexuella ska få gifta sig, något som även för den mest trofasta ateisten ter sig som inkonsekvent. Att Jesus sannolikt inte hade förkastat homosexuella som sådana är inte samma sak som att han troligen hade sökt "befria" dem från deras läggning vilken på den tiden sågs som en synd. Homolobbyn misstar sig därför när den tror att han gärna såg att homosexuella vigdes i kyrkan.

En annan tolkning till denna inkonsekvens kan ligga i att det helt sonika handlar om ett slags förnedring i det ideologiska krig som pågår mot den traditionella synen på sexualiteten och kärnfamiljen vars död har utropats av Gudrun Schyman. I konventionella krig går förnedringen ut på att våldta motståndarnas kvinnor. I ideologiska krig är det mera raffinerat, som att med falska förevändningar om tolerans håna och förnedra sina motståndare och deras tro. Det naturliga steget efter att ha framställt Jesus omgärdad av sadomachoschistiska läderbögar i kyrkan är därför vigsel av fullmunderade läderbögar i samma lokaler.

Detta postulat stöds av att utställningar som Ecce homo hade varit otänkbara om det gällt andra trossamfund såsom islam eller judendomen. Än viktigare är att homolobbyn inte har ställt krav på dessa religioner att homosexuella ska få gifta sig inom deras ramar eller ställt krav på att homosexuella ska få bli imamer och rabbiner.

Fängelse för yttrande av fakta

I sin artikel i Göteborgs-Posten menade Sjödin att jämförelser mellan homosexualitet, pedofili och incest är uttryck för hat och verbala attacker. Visserligen kan det låta illa att, som Ölandspastorn Åke Green gjorde, hävda att homosexuella oftare idkar sex med barn än heterosexuella. I ett fritt samhälle ingår emellertid rätten att ljuga (även om Green faktiskt inte ljög, vilket strax berörs). "Jorden är platt" ska få sägas utan risk för internering, vilken blev Greens straff.

Är då Greens uttalanden att likställa med hat? Det beror på hur han sagt det, vilket tonläge han höll och om han samtidigt uppmanade sina åhörare att tillgripa våld mot homosexuella. Det är helt klart att han inte gjorde det sistnämnda, och mycket talar för att hans tal i sig var sansat. Som Green själv sagt i flera intervjuer har han inget emot homosexuella som sådana. Han anser i enlighet med sin tro och sin tolkning av Bibeln att de är utsatta för ett gissel av djävulen själv, men att det går att hjälpa dem.

I grund och botten tycker Green alltså synd om de homosexuella, och han tror att det med socialisering går att omprogrammera dem till att bli heterosexuella. Den sistnämnda ståndpunkten skiljer sig egentligen inte från de radikalfeministiska, queerteoretiska och postmodernistiska skolorna enligt vilka allt, inklusive sexualitet, är socialt betingat.

Här har dock både pastorn och dessa skolor fel då den senaste genforskningen entydigt talar för att homosexualitet är biologiskt betingad. Den går därmed inte att socialisera bort. Kanske kan muslimska länder, som ännu straffar homosexualitet med döden, tjäna som förtydligande. Trots dödstraff, som är ett av de absolut starkaste sociala styrmedlen, existerar homosexualitet otvivelaktigt i dessa länder.

Ifråga om pedofili finns det forskning som visar att homosexuella är kraftigt överrepresenterade som förövare av dessa brott (Blanchard, R m fl: "Fraternal birth order and sexual orientation in pedophiles" (2000) i Archives of Sexual Behavior 29(5):463-78). I samband med pridefesten pekade ovannämnde Per Olof Widell på pedofila aktiviteter knutna till RFSL (Expressens debattsida 28/7). Även om RFSL numera tagit avstånd från pedofili finns tendenserna kvar. Som exempel nämnde Widell den ledande person i RFSL som hösten 2003 dömdes för sexuellt umgänge med minderårig. Granskar man RFSLs

inlägg i frågan synes "saken entydig: RFSL har varit suddigt om åldersgränser för sex mellan barn och vuxna".

Homosexuella som förtryckare

Efter att fängelsedom mot Green avkunnats krävde RFSL hårdare straff. Men när den ledande aktivisten inom RFSL, som enligt uppgift arbetat för regeringen, dömdes för pedofilliknande verksamhet ställdes inga sådana krav. Agerandet liksom nämnda forskningsrön talar för att RFSL inte ser särskilt allvarligt på pedofili. I enlighet härmed torde det inte vara helt osannolikt att risken för sexuella övergrepp mot barn inom homosexuella familjekonstellationer kan vara högre än inom den heterosexuella familjen. Med detta inte bara nyanseras bilden av att hbt-personer inte alltid är förtryckta utan framkommer bilden av att de även kan vara förtryckare. Detta intryck förstärks ytterligare med följande ohyggliga och bisarra exempel från USA.

Jesse Dirkishing var en 13-årig amerikan som för några år sedan mördades av då 38-åriga Davis Carpenter och 22-åriga Joshua Brown. Männerna hade ett sexuellt förhållande med varandra. Man ville dock piffa upp det än mer varför man lurade dit ett offer för ändamålet. Det råkade bli Jesse Dirkishing. Först drogades pojken varpå en bindel sattes för hans ögon. Man tryckte in ett par kalsonger i hans mun för att han inte skulle kunna skrika och band fast honom med isoleringstejp vid en madrass där hans ansikte hade vänts nedåt. I denna position våldtog Davis Carpenter och Joshua Brown pojken upprepade gånger, och med våld stoppade man även in andra föremål i hans ändtarm. Jesse Dirkishing avled till slut, bokstavligen våldtagen, förnedrad och kvävd till döds.

I den lägenhet där detta avskyvärda mord begicks fann polisen handskrivna planer på det mordiska övergreppet, bland annat en teckning av hur Jesse skulle torteras. Andra anteckningar beskrev ännu icke förverkligade fantasier om hur andra offer skulle få samma behandling.

Detta ohyggliga brott omnämndes knappt i de större amerikanska medierna. Det var nämligen inget "hatbrott". Jesse var ju en vit amerikan och enligt den politiska korrektheten kan vit hy kan inte drabbas av hat. Däremot uppfylldes kriteriet för hatbrott ett år innan då homosexuelle Matthew Shepard, förvisso med vit hy men inte heterosexuell, mördades bestialiskt av ett par vita heterosexuella män efter att Shepard gjort sexuella närmande mot dem. Mordet ledde till omfattande skrivelser, fördömanden och reportage i alla amerikanska medier.

Skillnaden i nyhetsbedömningen och ytterst i människovärdet mellan dessa två fall togs upp av endast ett fåtal skribenter. Bland dessa kan nämnas spaltredaktören i New Republic, Andrew Sullivan, som själv är homosexuell. Han konstaterade att skillnaden i de rikstäckande mediernas behandling av mordet på Matthew Shepard knappt ett år tidigare och mordet på Dirkishing "helt enkelt inte är verklig ... den är häpnadsväckande". Sullivan fann i en databas tre tusen artiklar och notiser om mordet på Shepard men endast 46 om mordet på Dirkishing (källa: Patrick J Buchanans bok [The Death of the West](#), 2002, sidorna 66-68).

Det finns många liknande exempel där gärningsmännen varit homosexuella eller bisexuella. Några av de mer uppmärksammade fallen under senare år har varit brott som

begåtts i Storbritannien och Belgien. Förövarna har rövat bort barn och ungdomar som man sedan förgripit sig på sexuellt och mördad. Kropparna har hittats nedgrävda i deras trädgårdar och källare. I mediareporteringarna har den homo- eller bisexuella aspekten helt förbisetts. Orsaken är att det inte har passat den dikotoma bild enligt vilken hbt-gruppen ska beskrivas som antingen förtryckta offer eller som goda och snälla. Det är inte bara i snart sagt varenda tv-serie och dokusåpa som denna grupp framställs i positiva ordalag utan numera även i skol- och sagoböcker för små barn.

Mer banala exempel gäller vuxna män som onanerat i bastu- och duschutrymmen i badhus och andra allmänna inrättningar där barn och vuxna av samma kön vistas. Ibland har männen lyckats förgripa sig på barnen. Det ligger i sakens natur att det inte är heterosexuella män som betar sig på det viset.

Det beskrivna visar att homosexuella inte alltid är den förtryckta och utsatta grupp som homolobbyn envist förfäktar. Förutom det politiska stödet har homolobbyn, till skillnad från exempelvis uteliggare, handikappade och psykiskt störda, inte heller några som helst problem med att formulera sina krav som beredvilligt ges utrymme i allehanda medier. Dessutom visade en enkät utförd på pridefestivalen häromåret att homosexuellas genomsnittslön är 240 000 kronor per år, vilket är avsevärt mer än vad många invandrare, ensamstående mödrar och heterosexuella arbetare i allmänhet tjänar. Detta innebär givetvis inte att det finns homosexuella som diskrimineras, men sett till dessa fakta finns det tydliga brister i insisterandet att homosexuella diskrimineras som grupp.

Kontentan är att medier, politiker och opinionsbildare i toleransens namn har gett en alldeles för förenklad och onyanserad bild av hbt-rörelsen. Denna rörelse består av individer som liksom befolkningen i övrigt har sina särskilda egenskaper. Således finns inom hbt-rörelsen diskriminerade och diskriminerande individer, psykiskt friska och psykiskt störda, onda och goda, offer och förtryckare osv. Att för allmänheten och i synnerhet för våra barn måla upp en bild av dem som enbart goda är att vilseleda barnen, att vagga in dem i en falsk tro.

En skrämmande känsla

Om pastor Greens uttalande om sambandet mellan homosexualitet och pedofili vore kapitalt fel, så torde han endast ha gjort sig själv till åtlöje. I ett fritt samhälle ska man emellertid ha rätten att både säga fel och göra sig själv till åtlöje. Istället för att polisanmäla borde RFSL med argument ha visat att han hade fel. Green dömdes alltså till fängelse. Det måste kännas skrämmande inte bara för infödda kristna men även för invandrare som flytt undan åsiktsförtryck, att väl här upptäcka att yttranden av deras tro kan leda till internering.

Få svenskar tycks inse att domen signalerar något mycket allvarligt, så pass allvarligt att det gett eko utomlands. I Slovakien lämnade landets inrikesminister in en protest hos svenska ambassaden. Ett amerikansk TV-team ska med anledning av domen göra ett reportage om yttrandefriheten i Sverige. I USA hölls i början av september demonstrationer utanför det svenska konsulatet i New York, för rätten att yttra sig. Olle Wästberg, generalkonsuln som nyligen återvände till Sverige efter fem år på posten, uttalade sitt nästintill schizofrena synsätt i frågan (Aftonbladet 2/9):

Det värsta är att jag håller med dem i sakfrågan, det vill säga att pingstpastorn borde få säga sina otroliga dumheter från sin prediksstol utan att åka i finkan, säger liberalen Wästberg. Men som representant för Sverige tycker jag att vi ska vara stolta för att bli utpekade som ett land som går hårt åt dem som ger sig på homosexuella.

En äkta liberal hade aldrig sagt att "det värsta" är att yttrandefriheten ska gälla liksom han aldrig hade försvarat statliga övergrepp mot oliktankande. Med Voltaire hade den äkta liberalen sagt att det är självklart att man alltid ska ha rätten att yttra sig. En äkta liberal vacklar inte ifråga om yttrandefriheten, som tvivelaktigt är en av liberalismens grundpelare.

I Sverige, emellertid, vacklar etablissemanget enstämmigt. I princip ingen opinionsbildare eller politiker har uttalat sig mot domen. Tystnaden och passiviteten är ett tydligt tecken på att ett totalitärt tänkesätt har börjat få ett allt fastare grepp hos dem som har makten att påverka allmänhetens sinnen. Förtryckets slutgiltiga triumf är när man inte längre är medveten om att man agerar mot friheten.

Sammanfattning och slutsatser

Medier, politiker, forskare och opinionsbildare har förhållit sig *totalt okritiska* till hbt-rörelsen och framförallt homolobbyns ambitioner. En förklaring är att modebegreppet tolerans i praktiken har kommit att innebära ett okritiskt bejakande av i princip allt nytt. Som följd av detta har etablissemanget manat fram en alltför ensidig och onyanserad bild av denna rörelse. Man har utgått från att alla hbt-personer kan klumpas ihop i en kategori rustad med enbart goda egenskaper, som majoritetssamhället inte har förstått att uppskatta. På så sätt har det individuella perspektivet åsidosatts.

Som framhållits i denna artikel består hbt-rörelsen liksom befolkningen i övrigt av såväl bra som dåliga individer, de kan vara både offer och förtryckare. Men etablissemangets fokus har alltså legat på att dessa individer kännetecknas enbart av positiva karaktärsdrag samt att de generellt sett har varit, och fortfarande är, offer för heterosamhällets förmenta intolerans.

Inte någonstans i de ovan granskade artiklarna av homolobbyn kan man skönja ens antydningar om att yttrandefriheten ska värnas. I texterna saknas även tydliga ställningstaganden för att saklig kritik av hbt-rörelsen ska vara tillåten. Homolobbyn har således flyttat fram sina positioner. Detta, tillsammans med den övriga analysen, leder till slutsatsen att Maria Sjödin och RFSL anser att åsikter bör förbjudas.

På sätt och vis finns en tragikomisk ironi i detta. Hbt-rörelsen har sedan början av 1990-talet, då den började synas alltmer, förknippats med öppenhet och skämtsamhet. Så skrattade gemene man välvilligt med då exempelvis transvestiterna visade sig. Nu däremot verkar denna rörelse aktivt för att inrätta ett tråkigare och mer slutet samhälle, den oundvikliga konsekvensen av en fortgående strypning av yttrandefriheten.

Det finns även annan ironi i det hela. Homolobbyn har använt yttrandefriheten för att få gehör för sina åsikter. Än mera: den har blivit en maktfaktor i det svenska samhället. Nu använder den alltså denna makt till att söka inskränka det fria meningsutbytet. Men en sådan kamp kan snarare slå tillbaka mot homosexuella, den heterosexuella toleransen

kan förbytas i just den avoghet som homolobbyn insinuerar att yttrandefriheten medför. Den som gapar efter för mycket, mister ofta hela stycket.

John Järvenpää, september 2004

Samtliga översättningar av citat ur engelsk-amerikansk litteratur är gjorda av mig. Detsamma gäller fetstil och kursiveringar av ord i samtliga citat. Texten får kopieras och spridas under förutsättning att källa anges. **Copyright: John Järvenpää och Reson Produktion 2004 ©**